

Nem bírta hát...

Búcsú Bognár Szabolcstól

Ez a Radnóti-vers jutott eszembe halálhíred hallatán, Szabolcs. S ahogy ő sem búcsúzott Dési Huber Istvántól, én is csak emlékeztetni tudok: arra, ahogyan és amiért éltél.

A televízió képernyőjén láttam utoljára az arcodat. Nem ötven – kétszáz év barázdái szántották. Sajnos, hihető a haláloed. Logikus. Amit nem bírál, az valóban bírhatatlan annak, aki arra született, amire Te.

„A szociálpolitika fenegyereke” – így becéztek. Édesanyád hamvait a könyvespolcon őrizted. Neveltetésed inspirálta a választásaidat, életformádat. *Halálosan* komolyan vetted, hogy életed a gyengéké, elesetteké, kisemmizetteké. Nem ismertél alkut, ha a mindenkit megillető emberi jogokról volt szó. Nem az „emberiség” volt fontos Neked, hanem minden egyes ember, akivel összehozott a sorsod, az éppen aktuális munkaköröd. Mindegy volt, hogy beosztottként vagy vezetői minőségben, gyámhatóságon, falusegítőként, hajléktalanszállón – munkaidőd és magánéleted sosem vált ketté. Bármikor zavarhattak, nem zavartak. Örökös készenlétben éltél. Szolgálatod volt az életed.

Árván maradt világod és világunk. Elsikkadtak az értékek, amikért fenekedtél. Illúziója is elveszett annak, hogy a jogállamon minden egyes ember joga számonkérhető. Kihúzták alólad a talajt. Állami gondozott, csavargó, hajléktalan sír utánad. Meg a tiszabői cigányok, akik kétszer is sorba álltak Göncz Árpád kézfogásáért. Te tudtad, hogy ez mit jelent nekik. Odahívtad az államfőt, megszervezted a kézfogást.

Nem voltál mértéktartó, annyi szent. Egyik cigarettáról gyújtottál a másikra, vedelted a kávé. Kétfelől a gyertyát – úgy égettél Magad is. Mi lett a vége? Keserű elégtétellel adtad tudtára mindenkinek, hogy letetted az ügyvédi vizsgát. Nem kellesz szociálpolitikusnak – mert nincs szociálpolitika! –, hát leszél akkor a privátok ügyvédje. Jó pénzért. Na ez az, ami nem jött össze Neked.

Mit hagytál örökül, Szabolcs négy fiadnak, fogadott lányodnak, és az utánad jövőknek a szociális pályán? Okosak ám a pályakezdők. Nekik ez nem élet, legfeljebb „szakma”. És ez távolságtartást jelent a dolgok lényegétől, alkalmazkodást a hatalom elvárásaihoz, alkut a körülmények kényszerével. Rettentően tudnak fontoskodni fölösleges hülyeségeken. Nem veszik észre, hogy néha elképesztően embertelenek. A szociálpolitika helyét elfoglalja a karitás. Vagyis, itt most már mindenki megbékélt a szerencsétlenség, szegénység, esélytelenség tényével. A piacgazdaságnak szükségképpen van-

nak vesztesei. De azért a piacgazdaságé a jövő. A veszteseken lehet gyakorolni a szociális szakmát. Vagy a jótékonytárgyat.

Éld e rossz világot, és mindig tudd, hogy mit kell tenned érte, hogy más legyen. Te mindig tudtad, Szabolcs. Minden egyes emberért a világrenddel hadakoztál. Téged nem nyugtatott meg se az úgynevezett szocializmus, amiről úgy hírlétt, mindenkinek megadja a lehetőséget, se az úgynevezett demokrácia, amiből számosan kimaradnak, se Jézus ígéje, amely szerint szegények mindig lesznek közöttünk, de azért ők boldogok, mert övék a mennyek országa.

Vesztettél, pajtás. Mégis Neked van igazad.

Legyen örökre áldott az emléked.

Diósi Ágnes

Kedves Kollégáink, Barátaink!
Tisztelt Humán Értelmiség a Szociális Területen!

Nyilván észrevettétek, mert nehéz nem észrevenni, hogy *hullunk, mint a legyek!* Legjobbaink hagynak itt bennünket időnap előtt! A háritó mechanizmus mondhatja (azokkal, akik nem akarnak látni, habár a tények épp csak a szemüket nem szúrják ki), hogy betegség, baleset, önpusztító életmód miatt. De nekünk tudnunk kell, hogy még ha igazak is ezek az okok: ugyanezek következményei is valaminek! A családi pótlékból, segélyekből tengődő családokról se állíthatjuk, hogy azért nincs pénzük, mert apuka elissza a kocsmában! Veszélyben vagyunk és veszélyben van a segítő foglalkozás, ami napjainkban válik szakmává. Veszélyben van a szociológia, mert a tények feltárása nem vezet következtetésekhez és értelmes cselekvéshez. Veszélyben vannak a leginkább rászorulóknak, mert nincs mód a segítségnyújtásra. S mivel belőlük szükségképpen veszélyeztetők lesznek, veszélyben van az egész társadalom.

Az ideológiai diktatúra tagadta a szegénységet, illetve az érte való felelősséget a családra, az elesett egyénekre hártotta.

A pénz diktatúrája hidegen és szűklátókörűen tudomásul veszi.

A szociális szakma a szépségtapaszt szerepét tölti be a megoldatlan és növekvő problémákon. A pálya hovatovább demoralizál. A segítségre felkészültek közömbössé válnak a segítségre szorulóknak iránt, és kíméletlenül tapaszták egymást kisebb-nagyobb koncokért.

Akik úgy gondolják, hogy netán mégis a segítség lenne a dolguk, azokat várjuk **1999. szeptember 17-étől kezdve minden hónap harmadik péntekjén 17 órától az Akácus udvar pinceklubjában békés együttlétre, csendes beszélgetésre, mert bízunk a kollektív bölcsesség erejében.**

Információ Urbanek Juditnál az *Esély családsegítőben* (322-8853).

Diósi Ágnes

+

E SZÁMUNK SZERZŐI

Diósi Ágnes – szociográfus, író

Galavits Noémi – tereptanár (Sopron)

Gáthy Vera – szociológus

Héthelyi László – jogász, egyetemi tanár

Juhász Gábor – jogász, egyetemi tanár

Nagy Júlia – orvos

Németh György – közgazdász

Pik Katalin – szociológus

Puli Edit – szociális munkás

Szabó András – szociális munkás

Tisztelt szerzőink! Kérjük, a pontatlanságok elkerülése végett nevük mellett tüntessék fel, hogy milyen minőségükben említhetjük Önöket.

A szerkesztőség

